

[Poul Hansen (Kalundborg).]

viklingen både i andre lande og herhjemme peger i den retning.

Også skolereformen er tiltrængt både af hensyn til skolens hele situation, og for at kommunerne kan vide, hvad de skal disponere efter i de kommende år.

Endelig mener vi også, at folketinget i vinter bør forhandle og fastlægge de kommende års udvikling af aldersrente og folkepension, og det er vor opfattelse, at det bedst kan ske på grundlag af den socialdemokratisk-radikale fællesindstilling i folkeforsikringskommissionens betænkning.

Det er særlig om dette reformforslag, diskussionen har bølget varmt. Vi skal her finde en løsning, som tilgodeser to hensyn. Det ene er hensynet til de hundredtusinder af medborgere, hvis livsaften under de nuværende vilkår ikke former sig altfor strålende. Man hævder heroverfor, at aldersrenten gennem en årrække er forhøjet forholdsvis mere end en række andre ydelser, og det er rigtigt. Vi kan i og for sig meget vel være bekendt, hvad der hidtil er gennemført; men de, der udfra strengt økonomiske synspunkter deltager i diskussionen, glemmer efter min mening to forhold, vi ikke kan se bort fra. Det er på den ene side den stigende afstand mellem tjenestemændenes pension og aldersrenten og på den anden side den kendsgerning, at de, der nu bliver aldersrentemodtagere, gennemgående har haft en betydelig højere levestandard end de, der f. eks. i 1930'erne rykkede op i aldersrentemodtagernes kreds. Med aldersrentens nuværende beløb føles det af mange som en ganske alvorlig nedrykning at skulle gå over til aldersrente fra en nogenlunde normal arbejdsløn, ja, selv fra en arbejdsløshedsunderstøttelse. Noget tilsvarende gælder for mange mindre næringsdrivende, som ikke har haft mulighed for en opsparing, der kan dække, hvad det koster at leve, når livets dagværk er endt. En sådan nedrykning skaber ikke alene utilfredshed, den er også ude af kontakt med vor tids almindelige indstilling.

Det andet hensyn er hensynet til landets økonomi. Vi er enige i det synspunkt, at vi indtil videre ikke kan lade det samlede forbrug stige som følge af denne reform; vi kan ikke tillade os at tilføje valutastil-

lingen et stød fra denne kant. Derfor må også reformens ikrafttrædelsesdato og den finansielle dækning afpasses herefter. I den fællesindstilling, jeg nævnte før, foreslås det til dækning af merudgiften ved reformen at opkræve et bidrag hos alle skatteydere og at sætte bidraget i forhold til den skattepligtige indtægt. Men — siger man så — det bidrag, som skal ydes af de store indtægter, vil blive taget fra opsparingen og flyttet over på forbruget. Det kan ikke benægtes, at det i nogen grad kan blive tilfældet, men mon man ikke overdriver størrelsesordenen af dette forhold?

I den socialdemokratisk-radikale fællesindstilling anføres det, at et bidrag på ca. 1 pct. af den ansatte indkomst vil kunne klare folkepensionen og den øgede aldersrentes finansiering de første år. Hvor meget skal de større indtægter, f. eks. ansatte indkomster på 15 000 kr. og derover, så betale? Går man ud fra indkomstsættelserne for skatteåret 1953—54, bliver det omkring en snes millioner kroner — ikke mere; det er det absolutte maksimum for, hvad opsparingen for disse grupper kan gå ned. Det skulle ikke være nogen uoverkommelig opgave at indrette bidraget således, at virkningen på opsparingen bliver afbalanceret.

Vi har fra vor side den opfattelse, at de reformområder, jeg her har nævnt, sammen med de økonomiske problemer bør danne tyngdepunkterne i folketingets arbejde i de kommende måneder, og vi er rede til dette arbejde.

Jeg har nok set, at de to store oppositionspartier gennem deres talere og deres presse opretholder både en truende og en afvisende holdning overfor regeringen. Det var vel i denne henseende typisk, at det ærede medlem hr. Aksel Møller i sine, skal vi kalde det tiltrædelsesudtalelser i „Dagens Nyheder“ ikke hentede sit billedvalg fra arbejdslivet, men fra det militære område. Han skildrede venstre og det konservative folkeparti som to hære, der står overfor en mægtig modstander. Det er måske en komplement, vi kan takke for. For at ramme denne modstander vil man marchere delt, man vil nå til fjendens linier samtidig, og man vil slå samlet. Det lyder jo meget krigerisk, altfor krigerisk i forhold til den